

Arrest

nr. 327 064 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. NOTENBAERT
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat G. NOTENBAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij verklaart het Belgisch grondgebied betreden te hebben op 11 april 2016 waarna zij op 18 april een verzoek om internationale bescherming indient bij de Belgische autoriteiten. Uit nazicht van de vingerafdrukken in de Eurodac-databank blijkt dat verzoekende partij reeds eerder een dergelijke aanvraag indiende te Oostenrijk.

Op 26 augustus 2016 beslist het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) om dit verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen. Op 7 september 2016 wordt besloten aan verzoekende partij een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13*quinquies*).

Op 12 juni 2018 biedt verzoekende partij zich aan bij de bevoegde diensten van de Stad Sint-Niklaas en wordt zij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, een zogenaamde Bijlage 3, geldig tot 06/09/2018.

Op 28 december 2018 biedt verzoekende partij zich opnieuw aan bij de bevoegde diensten van de stad Sint-Niklaas en legt zij opnieuw een aankomstverklaring neer.

Op 18 februari 2019 doet verzoekende partij samen met mevrouw A. R. (...) °25/12/1998 een melding van de wens om wettelijk samen te wonen.

Verzoekende partij wordt op 30 maart 2020 opgepakt door de PZ Sint-Niklaas omwille van een inbraak op heterdaad en illegaal verblijf. Het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten wordt hierbij herbevestigd.

Op 31 maart 2020 wordt verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde. De Noord-Macedonische autoriteiten verzoeken daarbij om haar uitlevering voor feiten ter plaatse gepleegd in 2017 en waarvoor zij veroordeeld werd tot 1 jaar en 8 maanden gevangenisstraf.

Op 31 januari 2020 wordt verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 16 maanden met gedeeltelijk uitstel wegens diefstal.

Op 8 april 2020 verzoeken de Noord-Macedonische autoriteiten om de uitlevering van verzoekende partij. Op 10 oktober 2020 wordt verzoekende partij ook daadwerkelijk uitgeleverd aan de Noord-Macedonische autoriteiten.

Terwijl verzoekende partij in de gevangenis van Dendermonde verblijft, dient zij een volgend verzoek om internationale bescherming in op 23 april 2020. Dit verzoek wordt op 14 december 2020 onontvankelijk verklaard door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Op 27 juli 2021 wordt besloten aan verzoekende partij een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13quinquies).

Tijdens de maand september 2021 biedt verzoekende partij zich aan bij de bevoegde diensten van de stad Sint-Niklaas met het oog op een prenatale erkenning van het ongeboren kind van Mevrouw R. A. (...). Op 23 december 2022 wordt deze erkenning geweigerd door de stad Sint-Niklaas.

Verzoekende partij duikt intussen terug op in Duitsland bij een wegcontrole en wordt ter beschikking gesteld van de Belgische autoriteiten. In dit kader krijgt verzoekende partij op 28 februari 2022 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13).

Verzoekende partij wordt op 21 maart 2024 opgesloten in de gevangenis van Dendermonde met het oog op haar uitlevering aan de Noord-Macedonische autoriteiten. Op 23 december 2024 bereikt verzoekende partij evenwel het strafeinde zonder mogelijkheid tot uitlevering aan Noord-Macedonië.

Verzoekende partij maakt op 23 december 2024 dan ook het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13), alsook een van een inreisverbod van 3 jaar (Bijlage 13sexies).

1.2 Deze laatste beslissing maakt de beslissing uit die in de huidige procedure aangevochten wordt. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : S. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : 06.12.1989

geboorteplaats : Kumanovo

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.12.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 04.04.2024 en heeft deelgenomen aan een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken op 22.05.2024. S. A. (...) verklaart in België te zijn toegekomen in augustus 2022, via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland komend uit Macedonië met de bus ten einde herenigd te worden met zijn partner die toen zwanger was. Intussen is zijn dochtertje geboren. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een in België gevestigde landgenote en hun gezamenlijk kind, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven elders dan op het Schengengrondgebied verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het buitenland waar zij hun leven verder zouden kunnen zetten. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Betrokkene heeft ook een broer in België en andere familieleden op het Schengengrondgebied. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EVRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer en verdere familieleden. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met al deze mensen wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene verkeert in goede gezondheid. S. A. (...) wenst niet terug te keren naar zijn land van oorsprong. De enige reden die hij opgeeft om niet terug te keren behoort tot de privésfeer: de aanwezigheid van zijn partner en hun dochtertje in België. Betrokkene heeft desondanks op 18.04.2016 en op 22.04.2020 asielaanvragen ingediend in België. De eerste werd op 26.08.2016 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als onontvankelijk beschouwd. De tweede op 14.12.2020. Een schending van artikelen 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus evenmin aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (3) en poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels (5), feiten waarvoor hij op 31.07.2020 door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 16 maanden met 5 jaar uitstel voor 8 maanden. Op 16 maart 2020, omstreeks 07.45 uur, werd politionele tussenkomst gevraagd aan het wassalon gelegen te Sint-Gillis-Waas aan de Zandstraat. Achteraan de tuin bleek de afsluiting omgebogen, er waren diverse steeksporen aan de achterdeur, het raam van die deur was ingeslagen, de binnendeuren waren opengebroken, evenals de achterkant van de automaat, waar drie geldladen geleeft bleken en één werd meegenomen. Zelfde dag, omstreeks 08.44 uur, werd melding gemaakt van een poging diefstal aan de selfcarwash te Stekene, Voorhout, gelegen in de dichte omgeving van hier boven vermelde plaats delict. Op camerabeelden valt te zien hoe twee mannen de automaat van de selfcarwash met een koevoet proberen open te breken, maar nu dit niet lukt, ze via de achterliggende velden de vlucht nemen. Op 30 maart 2020 dienen de inspecteurs van politie zich te begeven naar het wassalon, gelegen te Sint-Niklaas aan de Van Naemenstraat. De melder liet weten dat hij twee mannen betrapte die uit de berging van het wassalon kwamen gelopen en de vlucht hadden genomen. De deur van het wassalon was opengebroken en er was geprobeerd de wisselautomaat open te breken. De inspecteurs gingen op zoek naar de twee mannen, die hun vlucht dienden te staken en konden geïntercepteerd worden; zij werden geïdentificeerd als S. A. en N.I. (...). Op 29 maart 2020, omstreeks 04.00 uur, was er een gelijkaardige melding geweest, nu in Waasmunster twee mannen waren betrapt op een poging diefstal in de wasserij Sint-Anna en de vlucht hadden genomen. N.I.(...) gaf moedwillig eerst een verkeerde naam op, beweerde sedert één maand in België te zijn en naar Sint-Niklaas te zijn afgezaakt om geld te stelen om opnieuw naar Macedonië te reizen. Hij had geprobeerd de automaat open te breken, hetgeen niet gelukt was. S. A. (...) had hem geholpen door op uitkijk te staan. Hij gaf een totaal ongeloofwaardige uitleg als zou iemand hem in de buurt hebben afgezet. Wie die 'iemand' was, kon hij niet zeggen. S. A. (...) beweerde twee maanden in België

te zijn, maar in 2017 ook al naar België te zijn afgezakt, hij gaf toe op uitkijk te hebben gestaan terwijl zijn kompaan de automaat probeerde open te krijgen. De buit zou bestemd zijn geweest om iemand te betalen die hen naar Macedonië terug zou brengen. Ook hij kon geen nadere informatie geven over deze 'iemand'. De modus operandi (braak met koevoet etc.) en de targets (geld uit automaten) is duidelijk steeds dezelfde. Daarenboven gebeurde op 16 maart 2020 een diefstal en poging daartoe op twee plaatsen, gelegen in de directe omgeving van elkaar. De daders van de pogingen diefstal droegen zelfde kledij als deze waarin S. A. (...) en N. I. (...) gekleed waren bij interceptie. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Rekening houdend met de preciaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene werd op 21.05.2018 door de correctionele rechtbank van Kumanovo (Macedonië) veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf + 8 maanden uit hoofde van opzettelijke slagen verwondingen. Op 21.03.2024 werd hij in de gevangenis van Dendermonde opgesloten met oog op zijn uitlevering aan de Macedonische autoriteiten. Op 24.12.2024 bereikt S. A. (...) echter strafeinde zonder dat deze uitlevering kon worden uitgevoerd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

1.3 Verzoekende partij legt op 21 januari 2025 een verzoekschrift neer waarin zij een vordering tot schorsing en een vordering tot nietigverklaring neerlegt.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 21 januari 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 31 januari 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 25 april 2025.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Volgens verzoekende partij dient de bestreden beslissing geschorst te worden. Door deze beslissing zou zij er immers van weerhouden worden haar kind in België nog te bezoeken. Dit zou ook gelden voor haar partner en deze partner zou niet kunnen terugkeren naar Macedonië omwille van haar vluchtelingenstatus.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid en de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM.

Zij zet dit eerste middel als volgt uiteen:

“Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat geen enkele termijn van vrijwillig vertrek is toegestaan.

In casu werd evenwel geen rekening gehouden met de individuele situatie van het gezin van verzoeker.

Verwerende partij erkent verzoeker een relatie heeft met de partner met wie hij een kind heeft. Hij was in augustus 2021 naar België gekomen om zich te herenigen met zijn toen zwangere partner. Op 19.04.2022 werd zijn dochter H. (...) geboren.

In de bestreden beslissing wordt niks gesteld over de partner van verzoeker, m.n. A. R. (...), RR 98.12.25-526.90, een erkend vluchteling die niet terug kan keren naar Macedonië.

Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar zou dan ook tot gevolg hebben dat hij geen gezin kan vormen met zijn partner en dochter, noch in de schengenzone, noch in het land van herkomst (door de vluchtelingenstatus van mevrouw A. (...)).

Uit niks blijkt dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het opleggen van het inreisverbod van drie jaar (hetgeen uiteraard niet alleen een schending is van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, maar ook van artikel 8,EVRM).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd.”

In haar tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid en de schending van de materiële motiveringsplicht

“Bij het nemen van het inreisverbod werd door verwerende partij zonder grondige motivering daaromtrent een termijn van 3 jaar opgelegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op zijn grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl..St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Waarom deze termijn van 3 jaar wordt gehanteerd (en niet minder), wordt niet uiteengezet. Noch in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier is enige afweging of onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de termijn van het inreisverbod.

Het loutere feit dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en hij zich in het verleden schuldig had gemaakt aan een diefstal waarvoor hij tot 8 maanden effectieve gevangenisstraf werd veroordeeld, is geen reden om een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verwerende partij had makkelijk het inreisverbod kunnen beperken tot een kortere termijn, hierbij rekening houdend met de situatie van verzoeker en in het bijzonder dat de familie van verzoeker in België woont én het feit dat de partner van verzoeker met hun kind niet naar Macedonië kan gaan gelet op de vluchtelingenstatus van zijn partner.

Geheel ten onrechte wordt in de bestreden beslissing hiermee geen rekening gehouden. Er wordt immers geen melding gemaakt van de vluchtelingenstatus van zijn partner. Ook de bewering dat in het administratief dossier weinig informatie is over het gezinsleven, kan niet in het nadeel van verzoeker spelen. Verwerende partij had duidelijk een meer nauwkeurig onderzoek moeten voeren alvorens voor te houden dat het gezinsleven van verzoeker niet zou worden geschonden.

Aldus is de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende en schendt het bestreden inreisverbod het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel nu men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Dat het middel dan ook ernstig is."

4.2 Beide middelen worden omwille van hun samenhang gezamenlijk behandeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.5 Het voorliggende inreisverbod vindt inderdaad zijn rechtsgrondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
(...)"

De bestreden beslissing geeft inderdaad aan dat het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voorzien heeft om vrijwillig het land te verlaten. De reden hiervoor is dat verzoekende partij er duidelijk niet over getwijfeld heeft om op illegale wijze in het land te verblijven en daarbij wordt eveneens vastgesteld dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

4.6 Reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is verwerende partij in principe gerechtigd om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich "kan" onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel "de mogelijkheid" om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

4.7 Er kan niet ontkend worden dat uitgebreid werd gemotiveerd over de specifieke omstandigheden van het geval, zoals dat is vereist krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, of onzorgvuldig. Zij brengt echter geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan.

4.8 Verzoekende partij wijst op de volgens haar opgetreden schending van artikel 8 van het EVRM. Er zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat zij destijds terugkeerde naar België voor de geboorte van haar dochter en dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening zou houden met de toestand van haar partner die in België erkend werd als vluchteling.

Eerst en vooral merkt de Raad daarbij op dat het niet duidelijk is of er überhaupt sprake is van enig daadwerkelijk beleefd gezinsleven in België. Verzoekende partij vroeg destijds immers om haar beweerde dochter te kunnen erkennen, doch deze erkenning werd geweigerd door de Stad Sint-Niklaas. Ondanks deze weigering en het aangevoerde beweerde gezinsleven heeft verzoekende partij geen beroep ingesteld tegen deze beslissing wat toch kanttekeningen plaatst bij de beweringen van verzoekende partij die op geen enkele wijze gestoffeerd worden.

Daarbij merkt de Raad bijkomend nog op dat artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is voorts niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van

RvV 307 682 - Pagina 15 Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en/of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu beschikt verzoekende partij niet over een verblijfsrecht en had zij dit eigenlijk ook voorheen niet. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De verwerende partij heeft omtrent het recht op een gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van het evenredigheidsbeginsel in de bestreden beslissing geoordeeld dat de gezinssituatie onduidelijk is en dat ze ondergeschikt is aan het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen behoudens de aanwezigheid van haar dochter en partner bij waaruit zou blijken dat niet deugdelijk werd vastgesteld dat de bestreden beslissing noodzakelijk is omwille van het vrijwaren van de openbare orde en deze doorweegt op haar familiale belangen.

Hierdoor weerlegt, noch ontkracht verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"S. A. (...) verklaart in België te zijn toegekomen in augustus 2022, via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland komend uit Macedonië met de bus ten einde herenigd te worden met zijn partner die toen zwanger was. Intussen is zijn dochtertje geboren. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een in België gevestigde landgenote en hun gezamenlijk kind, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven elders dan op het Schengengrondgebied verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het buitenland waar zij hun leven verder zouden kunnen zetten. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk."

Nergens blijkt uit dat er zich op heden een andere beoordeling van deze elementen opdringt

De bestreden beslissing gaat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk nader in op deze situatie en gaat ook in op de reden waarom dit gezinsleven de afgifte van het voorliggende inreisverbod niet kon tegenhouden. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing zelfs de aanwezigheid van de broer van verzoekende partij afweegt.

4.9 In het licht van de beoordeling ten aanzien van artikel 8 van het EVRM mag er eveneens niet uit het oog verloren worden dat verzoekende partij steeds een precaire verblijfssituatie kende en er ook niet onmiddellijk

zicht was op het bekomen van een geldig verblijf. In dergelijke gevallen zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108) wat in deze concrete omstandigheden niet het geval is.

4.10 Een schending van de door verzoekende partij aangevoerde bepalingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsel blijkt dan ook geenszins uit haar betoog.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

A. DE WILDE